

[Brusvang]

ne baggrund må jeg sige, at jeg finder det endnu mere beklageligt, at socialdemokratiet i dag stiller sig så vanskelig og prøver at blokere denne sag.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg må oplyse, at der er nogle tekniske vanskeligheder i forbindelse med talerstolen: dels kan pulten ikke bevæges op og ned, dels er der noget galt med uret. Men jeg vil alligevel søge at gennemføre forhandlingerne så godt, som jeg overhovedet formår.

Albrechtsen (VS):

De store vesteuropæiske avisers hysteriske reaktion på det danske folketings klare nej til EF-pakken har været en særdeles lærerig oplevelse, for denne reaktion viser, at magthaverne i de store EF-lande simpelt hen har en helt anden opfattelse af, hvad EF er, og hvad EF skulle være, end det EF, som vælgerne her i Danmark tog stilling til ved folkeafstemningen i 1972. Dengang hed det fra alle sider, at EF var et samarbejde mellem fuldt ud suveræne lande, og hvis der var noget, Danmark ikke ville være med til, kunne vi bare sige nej, ligesom ethvert af de andre lande kunne. Og var der sagt nej, så var den ikke længere.

Forestillingen om, at Danmark altid har kunnet sige fra over for yderligere skridt i EF, var noget afgørende for, at EF-tilhængerne dengang kunne mønstre et flertal i befolkningen. Hvis der i Danmark fortsat er flertal for EF-medlemskabet, er jeg sikker på, at det stadig væk hviler på den klare forudsætning.

Men debatten i de andre lande har vist, at de simpelt hen ikke længere forstår, at et så lille land som Danmark skal have lov til at blokere; der må være en grænse for, hvor længe halen kan få lov til at logre med hunden, sagde den engelske avis The Times. Og storkapitalens talerør, den europæiske udgave af Wall Street Journal, mente, at det er endnu et udslag af den såkaldte europæiske syge, når det danske folketingsflertal bliver ved med at klamre sig til vetoretten. Avisen konkluderede, at der er grænser for, hvor langt man kan gå; der er grænser for, hvor langt sådanne små grupper af afvigere, som man kaldte os – altså det danske folketings-

flertal – skal have lov til at kunne skabe en sådan uro.

Nu har de store lande besluttet, at de den 17. februar 1986 vil underskrive EF-pakken, og det vil de gøre, uanset at den ikke er godkendt i Danmark. De vil betyde danskerne, at vi ikke skal tro, at vi her i Danmark kan standse denne pakke. 5 millioner skal ikke bestemme over 320 millioner, det er blevet unionstilhængernes hovedparole.

Dermed er denne sag blevet en fuldstændig afgørende prøve på, om EF skal være et samarbejde mellem ligestillede suveræne lande, eller det skal være en sammenslutning, hvor de små må bøje sig for de store, hvor flertallet dikterer mindretallet.

Hvis danskerne accepterer den fremgangsmåde og hele den skræmmekampagne, som vi også har set fra regeringens og de borgerliges side i dag med statsministerens russiske roulette, truslen om, at dette her drejer sig om EF-medlemskabet osv., hvis vi accepterer det synspunkt, at vi godkender denne pakke her i Danmark, ikke fordi den er god, ikke fordi der er noget formuftigt i den, ikke fordi Danmark har noget at bruge den til, men udelukkende fordi de andre lande simpelt hen kræver det, så er det simpelt hen en dæmning, der bryder sammen, så er det unionsfilosofien, der har sejret, og så vil den samme fremgangsmåde blive benyttet næste gang og næste gang igen. Den vil blive benyttet, når de kommer med den næste traktatændring; næste gang, Danmark for alvor vil bruge vetoretten i en vigtig sag, vil hele hylekoret være der én gang til: nu skal halen ikke logre med hunden længere, nu skal 5 millioner ikke diktere 320 millioner deres vilje.

Når vi bøjer os for den fremgangsmåde – og det er det, regeringen vil have – så er glødbaneturen ikke længere til at bremse, så er det vetoretten, der falder næste gang. Hver gang man bøjer sig, får man at vide: nej, dette her betyder skam ikke noget, Danmark kan skam udmærket sige nej – ikke denne her gang selvfølgelig, det går slet ikke, så bliver det en hel katastrofe – men næste gang kan vi søreme selv bestemme, så kan vi sagtens sige nej, vi kan bare ikke nu. Skræmmekampagner, trusler osv. Det er i virkeligheden den allervigtigste grund til, at denne pakke nu må standses.